

Ο ΑΠΕΞΗΡΑΜΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΠΟΥ

ΙΖ' *

Ὁ Νικόλαος Μάιζερ, πλούσιος κτηματικός ἐν Δανσίκῃ, τυγχάνει ἐπισκέψεώς τινος ἢ οὐδόλως ἐπεθύμει.

Ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν λέγει ἀνεμομαζώματα ἐνεμοσκορπίσματα καὶ ὅπως ἤλθαν ἢ ἦγαν, ὃ ἐστὶ τὰ κακῶς κτώμενα κακῶς καὶ ἀπόλλυνται. Ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ὅμως ταύτην βλέπομεν λαμπρῶς διαψευδομένην ἐνίοτε, καὶ ἀπόδειξις τούτου ἡ οὐκ εὐκταφρόνητος παρουσία τοῦ Νικολάου Μάιζερ, ἡ ἐκ κλοπῆς μὲν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, προσελθοῦσα, τερραστίως δὲ αὐξηθεῖσα καὶ τὸν κύριον αὐτῆς μέγαν καὶ πολὺν ἀναδείξασα.

Ὁ ἀνεπιὸς οὗτος τοῦ περιφήμου φυσιολόγου, ἀφ' οὗ κατὰ πρῶτον ἔρ' ἱκανὸν χρόνον κατεσκεύαζε ζῦθον κατανοθεύων αὐτόν, ἔπειτα δὲ ἤρπασεν ἀδίκως τὴν κληρονομίαν τοῦ Φουγά, ἐν βραχυτάτῳ ἐγένετο κάτοχος δέκα περὶπου ἑκατομμυρίων. Ἀλλὰ πῶς; Μετερχόμενος παντοῖα ἐπαγγέλματα. Ὅποιά τινα; Οὐδεὶς μοι εἶπε περὶ τούτου τίποτε· τοῦτο δὲ μόνον γινώσκω ὅτι ἐθεώρει καλὴν οἶον δῆποτε ἐπάγγελμα φέρον κέρδους· ἐδάνειζε, φέρ' εἰπεῖν, μικρὰ κεφάλαια πρὸς μεγάλους καὶ ὑπερόγκους τόκους, ἐποίει προμηθείας μεγάλας σίτου πρὸς ἀποσώβησιν τῆς σιτοδείας, ἥς αὐτὸς ἦτο ὁ αἵτιος, ποιῶν κατασχέσεις ἐπώλει τὰ κτήματα τῶν δυσμοίρων αὐτοῦ ὀφειλετῶν, ἐναύλου ἐν τῇ δύο πλοῖα πρὸς ἐμπορίαν τῆς μαύρης σαρκὸς ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ταῦτα ἄνευ τινὸς αἰσχύνης ἢ τύψεως συνειδότης. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἑκαυχᾶτο, διότι αἰείποτε ἦτο ἀνὴρ μετριοφρων, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠρυθεία, διότι καθ' ὅσον ἐπαχύνετο ἡ παρουσία του, ἐπαχύνετο καὶ μᾶλλον ἀναίσθητος ἐγίνετο καὶ ἡ καρδία. Ἡδύνατο δὲ νὰ σφάζῃ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος μᾶλλον ἢ νὰ καταδεχθῇ νὰ διαμαρτυρήσῃ τις τὴν ὑπογραφὴν του. Ἦτο, ὡς βλέπετε, κατὰ τοῦτο ἐντιμότερος καὶ αἰ ἐν Δανσίκῃ, Βερολίνῃ, Βιέννῃ καὶ Παρισίοις τράπεζαι εἶχον αὐτόν ἐν πολλῇ τιμῇ, διότι εἶχον χρήματά του.

Ἦτο δὲ παχὺς καὶ εὐρωπτος, ἡ δὲ γυνὴ του εἶχε μὲν τὴν ῥίνα πέρα τοῦ δέοντος μακρὰν καὶ τὰ ὅσα τοῦ προσώπου ὀξέα καὶ ἐξέχοντα, ἀλλὰ τὸν ἡγάπα ὅμως ἐκ καρδίας καὶ τῷ κατεσκεύαζε νοστιμώτατα ἐπιδόρπια μετὰ ζαχαρώς. Ταυτότης δ' αἰσθημάτων συνήκου τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, συνδιελέγοντο εἰλικρινῶς οὐδαμῶς κρύπτοντες ἀπ' ἀλλήλων τοὺς πονηροὺς αὐτῶν διαλογισμούς. Κατ' ἔτος δὲ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰσπράξεως τῶν

* Ἰδ. σελ. 59, 138.

ἐνοικίῳν ἔρριπτον εἰς τοὺς πέντε ὁρόμους πέντε ἢ ἑξ οἰκογενείας ἀπόρων τεχνιτῶν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποτίσωσι τὸ ἐνοίκιον. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐδείκνουν μετ' ὀλιγωτέρας διὰ τοῦτο ὀρέξεως, καὶ ὁ ἐσπερινὸς αὐτῶν ἀσπασμὸς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον γλυκύς.

Καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ ἦτο ἑξ ἐτῶν καὶ ἐξήκοντα ἢ δὲ γυνὴ τεσσαρῶν καὶ ἐξήκοντα. Ἡ ὄψις αὐτῶν εἶχε τι τὸ εὐμενὲς καὶ σεβαστόν. Ἰνα δὲ ἡ ὁμοιότης αὐτῶν πρὸς τοὺς πατριάρχας τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶνε τελεία κατὰ πάντα, ἐν μόνον ἔλειπε, τέκνα, καὶ τέκνα τέκνων. Ἡ φύσις τοῖς εἶχε δώσει υἱὸν μονογενῆ, ἐν μόνον τέκνον, διότι δὲν ἐζήτησαν παρ' αὐτῆς πλείονα, διότι ἐνόμιζον ὅτι πράττουσιν ἔγκλημα καθοσιώσεως ἐὰν διένεμον τὴν περιουσίαν αὐτῶν μετὰ τῶν πλειόνων τέκνων. Δυστυχῶς δὲ ὁ μονογενὴς οὗτος ἐπίδοξος κληρονόμος τῶν τοσούτων ἑκατομμυρίων ἀπέθανεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἐιδελβέργης φυχὼν ἀλλάντας καὶ παθὼν δυσπεψίαν. Εἰκοσαετῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸν παράδεισον τοῦτον τῶν τευτόνων φοιτητῶν ἐνθα τρώουσι ἀμετρήτους ἀλλάντας καὶ πίνουσι ζυθὸν ἀστέρεον, ἐνθα ἀδουσι ἀσμάτα ἔχοντα ὀκτακόσια ἑκατομμύρια στροφῶν καὶ κατὰ κόπτουσι διὰ τοῦ ξίφους τὰ ἄκρα τῆς ῥινὸς των. Ὁ μοχθηρὸς Χάρων ἐθέρισε τὸν νέον ὅτε οἱ γεννήτορες αὐτοῦ οὔτε ὀρεξιν εἶχον πλέον, οὔτε ἡλικίαν ἵνα τῷ παρὰ σκευάσωσιν ἀντικαταστάτην. Οἱ ἄμειροι οὗτοι πολυτάλαντοι νεόπλουτοι συνέλεξαν εὐλαβῶς πάντα τὰ πράγματα τοῦ υἱοῦ των ἵνα τα πωλήσωσι. Τελουμένης δὲ ταύτης τῆς λυπηρᾶς ἐργασίας, λέγομεν δὲ λυπηρᾶς, διότι ἔλειπον πλεῖστα εἶσα λινὰ καὶ νουργῆ καὶ σχεδὸν ἀμεταχείριστα, ἔλεγεν ὁ Νικόλαος Μάιζερ εἰς τὴν γυναικά του.

» Ἀ! δὲν εἰξεύρεις πόσον πικραίνομαι συλλογιζόμενος ὅτι αἱ οἰκίαι καὶ τὰ μετρητὰ μας, τὰ φανερά καὶ τὰ ἀφανῆ ἀγαθὰ μας θὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας ξένας. Ἐπρεπεν οἱ γονεῖς νὰ ἔχωσι πάντοτε υἱὸν ἀναπληρωματικόν. »

Ἀλλ' ὁ χρόνος ὅστις ἐν τε τῇ Γερμανίᾳ καὶ ἀλλοχοῦ πολλαχοῦ εἶνε μέγας διδάσκαλος, κατέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον ὅταν χάσῃ χρήματα δὲν δύναται νὰ παρηγορηθῇ. Μετὰ πέντε δ' ἔτη ἔλεγεν ἡ κυρία Μάιζερ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τρυφερῆς καὶ φιλοσοφικῶς μειδιῶσα.

« Τίς δύναται Νίκο μου, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ μυστήρια τῆς θείας Προνοίας; Τίς οἶδεν ἐὰν ὁ υἱός σου δὲν ἤθελε μᾶς ἀφανίσει; Κύτταξε τὸν συμμαθητὴν σου τὸν Θεόβαλδον Σχέερν, ἔφαγεν εἴκοσι χιλιάδας φράγκων χάριν μιᾶς γυναικὸς χορευτρίας. Καὶ ἡμεῖς, ἐνθυμεῖσθαι ἐξωδεύομεν κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας ταλλήρων διὰ τὴν μοσχολάγκαν μας. Κάτι εἰξευρεν ὁ θεὸς καὶ μᾶς πον ἐπῆρε. Ὁ θάνατός του εἶνε σημαντικὴ οἰκονομία καὶ ἐπομένως εὐτύχημα. Εἰξεύρει ὁ θεὸς τί κάμνει, δεδοξασμένον τὸ ὄνομά του! »

Ὅτε ἡ τριπλῇ τοῦ Φουγά θήκη ἦτο ἔτι ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ ἀξιόλογος γυνὴ περιεγέλα τὰς ὀπτασίας καὶ τὰς ἀυπνίας τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς.

« Ποῦ γυρίζει, εὐλογημένο, ὁ νοῦς σου; τῷ ἔλεγε. Ὅλην νύκτα μ' ἐλάκτιζες πάλιν. Δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ τί τὴν θέλομεν ἐκείνην τὴν μούριαν! Ἀμ'

ἄς τὴν πετάξωμεν, ἀδελφέ, νὰ ἡσυχάσωμεν. Καὶ ἔπειτα ἂν πωλήσωμεν μόνον τὰς θήκας θὰ εἰσπράξωμεν τὸ ἐλάχιστον διακόσια φράγκα. Τὰ μεταξωτὰ παραγεμίσματα τὰ θέλω ἐγὼ νὰ διορθώσω τὸ μεταξωτὸν μου φόρεμα καὶ μὲ τὰ μάλλινα θὰ γεμίσω δύο στρώματα, μὲ καταλαμβάνεις ; »

Ἄλλ' ὁ Μάιζερ μεταρρυθμίσας ὀλίγον τι τὴν πρότασιν τῆς γυναικὸς τοῦ προὔτιμησε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ συνταγματάρχου πωλῶν αὐτὸν ὡς ἐμπόρευμα.

Ἡ οἰκία τῶν δύο τούτων συζύγων ἦτο ἡ καλλίστη τῆς συνοικίας. Πάντα τὰ περὶ αὐτῆς ἐκοσμοῦντο μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ στερεῶν καὶ τορευτῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, ἡ δὲ πύλη ἦτο ὅλη σιδηρόφρακτος ὡς μεσαιωνικὸς ἱππότης. Δι' εὐφραδίας δὲ τινος συστήματος μικρῶν κατόπτρων ἐντέχνως προσηρμοσμένων κατὰ τὸ πρόσωπον τῆς οἰκίας ἠδύναντο οἱ ἐν αὐτῇ νὰ ἴδωσι τίς ἔρχεται εἰς ἐπίσκεψιν καὶ πρὶν ἢ ἔτι κρούσῃ τὴν θύραν. Ὑπὸ τὴν στέγην δὲ ταύτην τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογηθεῖσαν, κατῴκει μία καὶ μόνη θερμαίνις, ἵππος τὴν ἐργασίαν, κάμηλος τὴν ἐγκράτειαν. Ὁ δὲ γηραιὸς θερᾶπων ἐκοιμάτο ἔξω καὶ χάριν τοῦ ἰδίου συμφέροντος καὶ διὰ τὸν φόβον μήπως αἴφνης νύκτα τινὰ περιέλθῃ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ διαταράξῃ τὸν ὕπνον τῶν σεβασμίων κυρίων του. Βιβλία δὲ τινὰ ἐμπορικὰ καὶ τινὰ ἠθικὰ ἀπῆρτιζον τὴν βιβλιοθήκην τοῦ γηραιοῦ ζεύγους. Οὐδέποτε δ' ἠθέλησαν νὰ καλλιεργήσωσι κῆπον ὅπισθεν τῆς οἰκίας, διότι, ἔλεγον, τὰ δένδρα μετὰ χαρᾶς κρύπτουσι τοὺς κλέπτας. Ἐκλείον δὲ τὴν θύραν καθ' ἐσπέραν τῇ ὁγδόῃ ὥρα διὰ πολλὰ πλῶν μοχλῶν, καὶ μόνον ἐξ ἀνάγκης ἐξέρχοντο τὴν ἡμέραν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

Καὶ ὅμως τῇ 29 Ἀπριλίου 1859 τῇ 11 π. μ. ὁ Νικόλαος Μάιζερ ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ οἰκίας. Θεέ μου! τί ἤθελε τόσο μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ ὀντισμοῦ οὗτος πολίτης τῆς Δανσίκης! Ἐβάδιζεν ἐπιπόνως κατὰ τὸν περίπατον ἐκεῖνον τοῦ Βερολίνου ὅστις ἔχει τὸ ὄνομα μυθιστορίας τινὸς τοῦ Ἀλφόνσου Κέρ: Ὑπὸ τὰς φυλλώρας γερμανιστὶ δὲ Unter den Linden.

Ὅποις τις ἰσχυρὰ δύναμις ἔρριψεν ἔξω τῆς χαρτίνης θήκης του τὸ δίπουν τοῦτο ἐρυθρὸν καὶ ὀλοστρόγγυλον κουφέτον; Ἡ αὐτὴ ἐκείνη ἡ ὀδηγήσασα τὸν Ἀλέξανδρον εἰς Βαβυλῶνα, τὸν Σκιπίωνα εἰς Καρχηδῶνα, τὸν Γοδόφρεϊδον Βουιλίωνα εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν Ναπολέοντα εἰς Μόσχαν... ἡ φιλοδοξία! Ὁ Μάιζερ βεβαίως δὲν ἠλπίζεν ὅτι θὰ τῷ προσενέγκωσι τὰς κλεῖδες τῆς πόλεως ἐπὶ ἐρυθροῦ βελουδίνου προσκεφαλαίου, ἀλλ' ὅμως ἐγίνωσκε μεγιστάνά τινα διευθυντὴν γραφείου καὶ τινὰ γυναῖκα θαλαμηπόλον οὐκ οἶδα ποῦ, οἵτινες ἀμφότεροι κατεγίνοντο νὰ τῷ χορηγηθῇ δίπλωμα εὐγενείας! Νὰ τὸν ὀνομάζωσι γοῦν Μάιζερ ἀντὶ τοῦ ξηροῦ Μάιζερ, ὦ, τί γλυκὺ ὄνειρον!

Οἱ δὲ τίτλοι οὗς οἱ προστάται τοῦ Μάιζερ προὔτεινον ὑπὲρ αὐτοῦ δὲν ἦσαν ἐκ τῶν ἀνατρεπόντων διὰ μιᾶς τὴν ἰσορροπίαν τῆς πλάστιγγος, ἀλλ' ἐκ τῶν κλινόντων αὐτὴν κατὰ μικρὸν καὶ ἡρέμα. Ἦτο δὲλα δὴ ἀνεψιὸς ἐνδόξου

ἐπιστήμονας, ἀνὴρ κτηματικός καὶ ἐκ τῶν εὖ φρονούντων, τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς ὑπουργικῆς Νέας Ἐφημερίδος τοῦ Σταυροῦ, μισῶν θανασίμως τὴν ἀντικατάστασιν, συντάκτης προπόσεως τινος ἐναντίον τῶν δημαγωγῶν, πρῶτην δημοτικὸς σύμβουλος, πρῶτην ἐμποροδίκης, πρῶτην δεκανεὺς τῆς ἐθνοφυλακῆς, δεινὸς ἐχθρὸς τῆς Πολωνίας καὶ πασῶν τῶν ἀσθενῶν καὶ ὑπὸ δουλείαν ἐθνικοτήτων. Ἡ δὲ λαμπροτάτη τῶν πράξεων αὐτοῦ εἶχεν ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, ἐξόβρισε καὶ ἐξηυτέλισε δι' ἐπιστολῆς ἀνωνύμου μέλος τι τοῦ ἐν Φραγκφούρτῃ Κοινοβουλίου καταφυγὸν εἰς Δανσίκην!

Τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ Μάιζερ διήρχετο ὑπὸ τὰς φιλλύρας, ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐδάδιζε κατ' εὐχὴν. Τὸ εἶχεν ἀκούσει ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῶν προστατῶν του. Ἐτρεχε λοιπὸν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ βορειανατολικοῦ σιδηροδρόμου μόνην ἀποσκευὴν ἔχων μικρὸν πολύκανον ἐν τῷ θυλακίῳ του. Τὸ ἐκ μέλανος δέρματος κιβώτιόν του εἶχε προκαποσταλῇ καὶ τον ἀνέμεναν ἐν τῷ σταθμῷ. Καθ' ὁδὸν δὲ βαδίζων ἔρριπτε καὶ βλέμματά τινα περίεργα εἰς τὰ ἐκθέματα τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων. Ἀλλ' αἰφνης ἰδοὺ ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς, φάρμακον ὀφθαλμικώτατον, ὡς λέγεται, κατὰ τῆς σκοτοδίνης. Μεταξὺ τῶν εἰκόνων τῆς Σάνδης καὶ τοῦ Μεριμίου, τῶν δύο ἐξοχωτάτων τῆς Γαλλίας συγγραφέων, διέκρινεν, ἐμάντευτε, προητθάνθη μορφήν γνωριμότητην.

«Βεβήλιος, εἶπε, κάπου τὸν εἶδα, ἀλλ' ὄχι τόσον ἀκριβῶς καὶ ζωηρὸν! Μήπως ὁ παλαιὸς οἰκότροφός μας ἀνέστη; Τῶν ἀδυνάτων! Ἐγὼ ἔκαυσα τὴν συνταγὴν τοῦ θείου μου καὶ ἐκάη καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως ἡ ὁμοιότης εἶνε καταπληκτικὴ. Ἡ μήπως ἡ εἰκὼν αὕτη ἔγεινε τῷ 1813, ζῶντος τοῦ συνταγματάρχου Φουγᾶ; Ὁχι, διότι ἡ φωτογραφία δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ. Ἀλλὰ πάλιν ἴσως ὁ φωτογράφος ἀντέγραψε τὴν εἰκόνα ἐξ ἀρχαίας χαλκογραφίας· διότι ἰδοὺ πλησίον εἶνε αἱ φωτογραφίαι τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ' καὶ τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατασκευασμέναι, τοῦτο δὲ δὲν εἶνε ἀπόδειξις ὅτι τοὺς ἀνέστησαν ὁ Ροβεσπιέρρος. Ὅπως δὴ ποτέ μ' εἶν' ἀδιάφορον· τοῦτο μόνον ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι ἡ συνάντησις ἡ σημερινὴ δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα.»

Καὶ προέβη ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ἵνα ἐρωτήσῃ καὶ πληροφορηθῇ· ἀλλὰ πάλιν ἐφοδῆθη μήπως ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ πολλὴ περιεργία του προκαλέσῃ ἐρωτήσεις, καὶ ὁ φίλος δὲν ἐπεθύμει νὰ μανθάνωσιν οἱ ἄνθρωποι πολλὰ περὶ αὐτοῦ. *Τί θέλω τί γράβω;* εἶπε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, τρέχων καὶ προσπαθῶν νὰ κερδήσῃ τὴν ὥραν ἣν ἔχασε, καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ θῆρος ὅπερ ὡσαύτως μετὰ τῆς ὥρας ἔχασε.

«Πᾶ! καλὲ δὲν εἶνε τίποτε, ἐψιθύριζε καθ' ὁδόν. Τίς οἶδε πῶς μ' ἐφάνη. Ὡς φαίνεται ἡ στολὴ τοῦ 1813 τὴν ὁποίαν φορεῖ ἡ φωτογραφία μ' ἐγέλασε.»

Ἐλθὼν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου κατέγραψε τὸ ἐκ μέλανος δέρματος κιβώτιόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἀμαξίαν τῆς πρώτης θέσεως. Ἐκάπνισε

τὴν ἐκ πορκαλάνης καπνοσύριγγά του, οἱ δὲ δύο παρ' αὐτῷ καθήμενοι ἐπιβάται ἀπεκοιμήθησαν, καὶ αὐτὸς δὲ μιμούμενος αὐτοὺς μετ' οὐ πολὺ ἔρεγγε λαμπρότατα. Οἱ ῥόγχοι τοῦ χονδροῦ τούτου ἀνθρώπου εἶχόν τι τὸ ἀπαίσιον· οὕτω βεβαίως θάντηχθήσων αἱ χάλκιναι σάλπιγγες τῆς Δευτέρας Πικρουσίας. Ἀλλὰ τίς σκεῖ τὸν ἐπισκέφθῃ καθ' ὕπνου; Οὐδεὶς οὐδέποτε ἡδυνήθη γὰρ το μᾶθῃ, διότι καὶ τὰ ὀνειράτ' αὐτοῦ ἤθελε γὰρ τὰ γινώσκῃ αὐτὸς μόνος· μὴ γὰρ δὲν ἦσαν κτήματά του;

Ἀλλὰ μετὰ τὸ δύο σταθμῶν ἐν ᾧ ἡ ἀμαξοστοιχία ὤρμησε διὰ παντὸς τάχους, ἤσθάνθη ὁ Μάτζερ δύο χεῖρας ἰσχυρὰς συρούσας αὐτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν. Οἱμοί, δὲν ἦτο ἄγνωστον εἰς αὐτὸν τὸ τοιοῦτον πᾶθος, καὶ τὸν ἀνεμίμνησκε τὰς δεινοτάτας τοῦ βίου του ἀνκμνήσεις. Ἀνοίγει μετὰ τρόμου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει τὸν ἄνδρα τῆς φωτογραφίας φοροῦντα τὴν στολὴν τὴν ἐν τῇ φωτογραφίᾳ! Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀναρθροῦνται, οἱ ὀφθαλμοὶ του στρογγυλοῦνται ὡς σφαῖραι, ἐκβάλλει κρκυγὴν μεγάλην καὶ πίπτει σχεδὸν ἄπνους μετὰ τὸν ποδῶν τῶν κοιμωμένων γειτόνων του. Ἀλλὰ γενναῖά τινα λακτίσματα τὸν ἐξήγειραν ἐκ τοῦ ληθάργῃ καὶ ἀνκστής εἶδε περὶ ἑαυτὸν τρέμων. Ἀλλ' οὐδεὶς ἕτερος ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀμαξίᾳ πλην τῶν δύο γειτόνων του, οἵτινες ἐλάκτιζον ἔτι τὸ κενὸν τρίβοντες τοὺς ὑπὸ τοῦ ὕπνου κεκαλυμμένους ἔτι ὀφθαλμούς. Βοηθήσας δὲ αὐτοὺς νὰ ἀποτινάξωσι τὸν ὕπνον, τοὺς ἠρώτησε περὶ τῆς ἐπισκέψεως, ἀλλ' οἱ ὑπναλέοι κύριοι ἐδήλωσαν ὅτι οὐδὲν εἶδον. Τότε δὴ τότε ὁ ἄμοιρος Μάτζερ ἐνόησε τί συνέβη. Ἐπανεληφθήσαν πάλιν αἱ δεινὰ ἐκείναι ὀπτασίαι καὶ ἐπὶ τοσαύτῳ χρόνῳ καταβασανίσασαι αὐτόν! Πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ ἔχη ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ;

«Α! ἂν ἐξακολουθήσῃ τὸ πρᾶγμα οὕτω πως, τετέλεσται! κακίστον τέλος θὰ ἔχω· κἀμυῖαν νύκτα τὸ φάντασμα τοῦ συνταγματάρχου...., ὁ θεὸς γὰρ με βγάλην ψεύτην!»

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐνθυμηθεὶς ὅτι πρὸ πολλῆς ὥρας δὲν εἶχε φάγει, ἐσκέφθη ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ ὀνείρου ἦτο βεβαίως ἡ νηστεία. Ἐν τῷ ἐπομένῳ λοιπὸν σταθμῷ καταβάς τῆς ἀμαξίας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐζήτησε ζωμὸν κρέας. Τῷ ἔδωκαν δὲ φιδὲν θερμότατον καὶ τὸν ἐρύσα ὡς φυσῶσιν οἱ ἐν τῷ βοσπόρῳ δελφῖνες. Ἦν ὥρα ἐκείνην διηλθε πρὸ αὐτοῦ ἄνθρωπός τις ὅστις οὔτε ἤγγισεν αὐτόν, οὔτε ἐλάλησεν, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἀπέβλεψεν εἰς αὐτόν. Καὶ ὅπως τὸ πινάκιον ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ ζαπλοῦτου Μάτζερ καὶ ὁ φιδὲς ἐχύθη ἐπὶ τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τοῦ προστηθίου τοῦ σχηματίσας τρόπον τινὰ κομψότατον κεντητὸν σειράδιον. Ὑποκίτρινά τινα νήματα ἀποσπασθέντα ἀπὸ τῆς ὅλης μάζης ἐκρέμαντο ὡς σταλακτίται ἀπὸ τῶν κομβίων τῆς βελανιδιάς του. Καὶ ὁ μὲν φιδὲς ἐστάθη, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῆς ἐπιρριφείας, ἀλλ' ὁ ζωμὸς εἰσέδυσε πολὺ ἐνδότερον. Καὶ ἦτο ὡς εἵπομεν θερμότατος. Ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἐὰν ἔμενεν ἐν αὐτῷ ὡδὸν θὰ ἐγίνετο πέτρα. Μοχθηρότατε ζωμέ, δὲν ἐχύθη μόνον εἰς τὰ θυλάκια, ἀλλὰ καὶ εἰς

τὰς ἐσωτάτας πτυχὰς αὐτοῦ τοῦ σώματος του! Ἐν τῷ μεταξύ ἐσήμανε καὶ ὁ κώδων τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ θεράπων τοῦ ἐστιατορίου τῷ ἐζήτητε ἐξήκοντα λεπτά, καὶ ὁ Μάιζερ ἀνέβη εἰς τὴν ἀμψύην ἔμπροσθεν μὲν ἔχων τὸ ἐκ γιᾶς ἔμπλαστρον, ὀπίσω δὲ ἀκολουθούμενος ὑπὸ λεπτῆς γραμμῆς ὑποκιτρίνου ζωμοῦ κατὰρρέοντας ἀπὸ τῶν περισκελίδων αὐτοῦ.

Ταῦτα δὲ πάντα διότι εἶδεν ἢ ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τὸν συνταγματάρχην Φουγᾶν τρώγοντα σάντουιτς.

Ὡ, πόσον ἀτελεύτητον τῷ ἐφάνη τὸ ταξίδιον. Πόσον δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ εὐρεθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, μεταξύ τῆς γυναικὸς του Αἰκατερίνης καὶ τῆς θεραπαινῆς Βερβέλλας κεκλεισμένων ἀσφαλῶς τῶν θυρῶν! Οἱ δύο γείτονές του ἐγέλων ἔχοντες ἀνοιχτὰ τὰ στήθη των καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ κομβώσωσι τὰ ὁρρέματά των. Γέλωτες δὲ πανταχόθεν ἀντήχουν διαδοθείσης τῆς φήμης τῶν κατορθωμάτων τοῦ γιᾶς. Καθ' ὅσον δὲ ὁ Νίκος ἀπέσπα ἐπάνωθεν τοῦ τὸν ἐπικεκολλημένον γιᾶν, αἱ ῥανίδες τοῦ ζωμοῦ πηγνύμεναι ἐφαίνοντο γελῶσαι σιωπηλῶς. Ὡ, πόσον εἶνε σκληρὸν παχὺς ἑκατομμυριοῦχος νὰ διασκεδάζῃ ἀνθρώπους οὐδ' ὁβολὸν ἔχοντας! Μέχρι δὲ τοῦ σταθμοῦ τῆς Δανσίκης ἔμεινεν ἐν τῇ ἀμψύῃ ἀρνούμενος νὰ καταβῇ εἰς τοὺς μεταξύ σταθμούς, οὐδὲ τὴν ῥίνα καὶ ἐξάγων τῆς θυρίδος τῆς ἀμψύης, καὶ συνδιελεγόμενος μετὰ τῆς καπνοσύριγγός του, ἐφ' ἧς ἐκάθητο ἡ Αἰὶδα θωπεύουσα κύκνον, οὐδόλως δὲ γελῶσα.

Θλιβερόν, θλιβερόν ταξίδιον! Τέλος ἀφίκοντο εἰς Δανσίκην τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας καὶ ὁ γηραιὸς θεράπων ἀνέμενε νὰ παρὰλάβῃ τὸ κιβώτιον τοῦ κυρίου του. Οὔτε φοβεραὶ πλέον μορφαί, οὔτε γέλωτες μυκτηριστικοί. Ἡ ἱστορία τοῦ γιᾶς εἶχε λησμονηθῇ. Ἦδη δὲ ἐν τῇ ἀποθήκῃ ὁ Μάιζερ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς λαβῆς μέλαν δερμάτινον κιβώτιον, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν βλέπει ἀπέναντί του τὸ φάσμα τοῦ Φουγᾶ λαμβάνον τὴν ἐτέραν λαβὴν τοῦ κιβωτίου καὶ σῦρον αὐτήν, ὥς ἐὰν εἶχεν ἀπόρρουν νὰ τῷ διζμφισβητήσῃ τὸ πρᾶγμα του. Καταβάλλει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἔλκει, ἔλκει, ἔχασε μάλιστα καὶ τὴν ἀριστεράν του εἰς τὸ θυλάκιον ἐν ᾧ ὕπνωτε τὸ πολὺκαννον. Ἀλλὰ τὸ λάμπον βλέμμα τοῦ συνταγματάρχου παρέλυσεν τὰς δυνάμεις του, οἱ πόδες του ἐκάρθησαν, κατέπεσεν, ἐνόμισεν δὲ ὅτι καὶ ὁ Φουγᾶς καὶ τὸ κιβώτιον ἀνετράπησαν. Ὅτε δὲ μετ'ὀλίγον συνῆλθεν, εἶδε τὸν θεράποντα αὐτοῦ παρ' αὐτῷ ἰστάμενον, τὸ κιβώτιον ἐκεῖ που κείμενον καὶ τὸν συνταγματάρχην ἄφαντον. Ἰμνυσε δὲ ὁ θεράπων ὅτι δὲν εἶδε ψυχὴν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἔλαβε τὸ κιβώτιον παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἐπὶ τῆς ἀποθήκης ὑπαλλήλου τοῦ σιδηροδρόμου.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ του προστρίβων περιχαρὴς τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τῶν ὀξείων γωνιῶν τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς του. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν ὁμῶς νὰ τῇ διηγηθῇ τὰς ὑπεναντίας του, διότι ἡ κυρία Μάιζερ δὲν ἐπίστευε τὰς προλήψεις. Ἐκείνη δ' ἐλάλῃσε πρώτη.

« Δὲν εἰξεύρεις, τῷ εἶπε, τί μοι συνέβη! Θὰ ἐπίστευές ποτε ὅτι ἡ ἀστυνομία τοῦ Βερολίνου μᾶς ἔγραψεν ἂν ὁ θεῖός μας μᾶς ἀφῆκε μίαν μυῖαν, καὶ πότε, καὶ πόσον τὴν εἶχομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας καὶ τί τὴν ἐκάμαμεν; Ἐγὼ ἀπεκρίθην τὴν ἀλήθειαν, προσέθηκα μάλιστα ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦτο ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει καὶ καθησυχασμένος ὑπὸ τῶν ζωφίων, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ τον πωλήσωμεν διὰ τίποτε. Τί λοιπὸν ἡ ἀστυνομία ἀναμιγνύεται εἰς τὰ συμφέροντά μας; »

Ὁ Μάιζερ ἐστέναξεν ἐκ βαθέων.

« Ἀς εἰπώμεν τώρα καὶ περὶ χρημάτων, ὑπέλαβεν ἡ γυνή. Μ' ἐπεσκέφθη ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζίης καὶ μ' εἶπεν ὅτι τὸ ἑκατομμύριον τὸ ὅποιον τῷ παρῆγγειλες εἶν' ἑτοιμον αὔριον πρωί. Θὰ ὑπογράψῃς ἀπλῶς καὶ θὰ το λάβῃς. Φαίνεται δὲ ὅτι πολὺ ἐδυσκολεύθησαν νὰ εὕρωσι τὰ ἄλλα. Ἐὰν ἤθελές συνάλλαγμα ἐπὶ Βιέννης ἢ ἐπὶ Παρισίων τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο εὐκολώτατον. Τέλος πάντων ἔγεινεν ἡ ἐπιθυμία σου. Τίποτε ἄλλο; Ἄ, νκί, ὁ Σμίθ ὁ ἔμπορος ἐφανεύθη. Ἐληγε γραμματίον δέκα χιλιάδων ταλλήρων καὶ τὸ ταμεῖόν του δὲν εἶχεν οὐδὲ τὸ ἥμισυ. Ἠλθε καὶ μ' ἐζήτησε χρήματα, ἐγὼ τὸ προσέφερα δέκα χιλιάδας τὰ ἄλλα πρὸς εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκτὸν, πληρωτέα μετὰ ἐννεμήκοντα ἡμέρας μετ' πρώτην ὑποθήκην τῶν χρημάτων του. Ἀλλ' ὁ ἀνόητος ἐπροτίμησε νὰ κρεμασθῇ ἐντὸς τοῦ καταστήματός του. Αἶ, περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος!

— Καὶ ἐκρεμάσθη πολὺ ὕψηλόν;

— Δὲν εἰξεύρω. Διὰ τί ἐρωτᾷς;

— Διότι εἰμποροῦμεν νὰ ἀγοράσωμεν εὐθηνὰ τὸ σχοινί, καὶ ἔχομεν πολλὴν ἀνάγκην σχοινίου, Κατίνα μου! Δὲν εἰξεύρεις πόσον μ' ἀνησυχεῖ ὁ Φουγάς!

— Ἀλλὰ πάλιν! Τὰ παλὰ τῆς συχωρεμένης; Ἰδέαι, ιδέαι... Ἐλα νὰ δειπνήσωμεν, ἀγάπη μου.

— Ἐμπρός! »

Ἡ κατερτυτιδωμένη Βαυκίς ὠδήγησε τὸν Φιλήμονά της εἰς μικρὸν καὶ κομψὸν ἐστιατόριον, ἔνθα ἡ Βερβέλλα παρέθηκε φαγητὰ ἀντάξια τῶν θεῶν πολλὰ καὶ ποικίλα. Πρὸς δὲ τούτοις ἔξ φιάλας οἴνου ἐκλεκτοῦ. Ἀλλ' ὁ κύριος πάντων τούτων τῶν ἀγαθῶν οὔτε ἐπαίνα οὔτε ἐδίψα. Ἐτρωγε διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὀδόντων του καὶ ἔπινε διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων του, προσδοκῶν μέγα τι καὶ δεινόν, ὅπερ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ. Φοβερὰ κροῦσις τοῦ ρόπτρου τῆς θύρας ἐκλόνησε μετ' οὐ πολὺ τὴν οἰκίαν ὅλην.

Ὁ Νικόλαος Μάιζερ ἀνεσκίρτησεν, ἡ γυνὴ αὐτοῦ πρεσβευσάσθη νὰ τον καθησυχάσῃ. « Καλέ, δὲν εἶνε τίποτε, τῷ εἶπε. Ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζίης μ' εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σ' ὁμιλήσῃ. Προτείνει δὲ νὰ μας κάμῃ ἑκπτώσιν ἂν θελήσωμεν νὰ λάβωμεν τραπεζικὰ γραμματία ἀντὶ ταλλήρων.

— Δὲν πρόκειται περὶ χρημάτων, Κατίνα μου, ἀνεφώνησεν ὁ ἀγκυθὸς ζάπλουτος. Ὁ Σατανᾶς ἔρχεται !

Παρειθὺς δὲ ἡ Θεοτόκῃνα εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον κραυγάζουσα·

«Κύριε, κυρία ! ὁ Γάλλος ! ὁ . . . , Χριστὲ καὶ Ἰανναρία μου !

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, μὴ ἀνητucheῖτε, σὰς παρκακλῶ, εἶπεν ὁ Φουγάς αἰφνης ἐμφανιζόμενος καὶ χαιρετίζων. Ἐχομεν μικράν τινα διαφορὰν νὰ διαλύσωμεν τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἐκθέσω δι' ὀλίγων. Βιάζεσθε ἀλλὰ καὶ ἐγὼ βιάζομαι, δὲν ἐτελειώσατε βλέπω τὸ δεῖπνόν σας, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἐδείπνησα ! »

Καὶ ἡ μὲν κυρία Μάιζερ ἀδρανεστέρα καὶ ἰσχυνότερα ἀγάλματος τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος, εἶχεν ἀνοικτὸν τὸ νωθὸν αὐτῆς στόμα· ὁ φόβος παρέλυσεν τὰς δυνάμεις αὐτῆς. Ὁ δὲ ἀνὴρ μᾶλλον παρεσκευασμένος εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τοῦ φάσματος ἐγέμισεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὸ πολύκαννόν του καὶ ἐσκόπευσε τὸν συνταγματάρχην ἀνακράζων Ἰπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ ! Ταυτοχρόνως δὲ καὶ ἐξορκισμὸς καὶ πυροβολισμὸς ἀπέτυχον.

Ἀλλ' ὁ Μάιζερ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἐπυροβόλησεν ἐπικνηλημένως καὶ διὰ τῶν ἐξ καννῶν κατὰ τοῦ δαίμονος ὅστις ἴστατο βλέπων αὐτόν. Ἀλλ' οὐδεμία ἐκπυρσοκρότησις.

«Τί διαβολοπαιγνίδι εἶν' αὐτό, ὅπου παίζεις αὐτοῦ πέρα ; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἱππεύων ἔδραν τινά. Πρωτόκουστος εἶνε ἡ τοιαύτη ὑποδοχή.»

Ὁ Μάιζερ ῥίψας κατὰ γῆς τὸ πολύκαννον εἰρπυσεν ὡς ζῶον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ συνταγματάρχου, ἠκολούθησε δ' αὐτῷ καὶ ἡ γυνὴ του οὐχ ἥττον ἔντρομος. Ἀμφότεροι δὲ συνέπλεξαν τὰς χεῖρας, καὶ ὁ παχὺς ἐκαταρμυριοῦχος ἀνεφώνησε μετὰ φωνῆς τρεμούτης·

«Σκιὰ ! ἡμαρτον, πρόθυμος εἶμαι νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸν τὸ ὅποῖον ἔπραξα. Ἠμαρτον παρκακούσας τὴν παρκαγγελίαν τοῦ θείου μου. Τί θέλεις ; τί ἀπαιτεῖς ; τί προστάσεις ; Τάφρον θέλεις ; Πλούσιον μνημεῖον ; Μνημόσυνα ; Πολλὰ μνημόσυνα ;

— Βλάξ ! εἶπεν ὁ Φουγάς ἀπιαθὼν αὐτόν διὰ τοῦ ποδός. Δὲν εἶμαι σκιὰ καὶ ἀπαιτῶ τὰ χρήματα τὰ ὅποιά μ' ἔχεις κλέψει ! »

Ὁ Μάιζερ κατεκυλίετο ἔτι, τὸ δὲ γύναιον ἀνορθωθὲν διὰ μιᾶς καὶ στῆριζον τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον τὸν συνταγματάρχην βλοσυρῶς.

«Τί εἶπες ; χρήματα ; Ἡμεῖς δὲν ὀφείλομεν εἰς κένενα ! Φέρε τὰ ἔγγραφα σου, δεῖξέ μας τὴν ὑπογραφὴν μας ! Ποῦ, Θεέ μου, θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα, ἐὰν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δίδωμεν χρήματα εἰς τὸν τυχόντα τυχοδιώκτην ; Καὶ ἔπειτα, κύριε, τίνα δικαιώματι ἐμβαίνεις εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὅφ' οὗ δὲν εἶσαι σκιὰ ; Ἀ, εἶσαι ἄνθρωπος, λέγεις, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ! Δὲν εἶσαι, λέγεις, φάντασμα ! Αἶ, λοιπόν, κύριε ἰδοὺ τὰ δικαστήρια καὶ ἐκεῖ βλέπομεν ἂν θὰ λάβῃς λεπτὸν ! Ἐλκ, καὶ σύ, κοῦκκε, σή-

κω 'πάνω, ἄνθρωπος εἶνε ! Καὶ σὺ κύρ 'Αναστάσιε, ἔξ' ἀπ' ἐδῶ, ἀδειαζέ μας εἰ γωνιάν.

Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης ἴστατο ἀκίνητος ὡς βράχος.

«Στὴν ὁργὴν καὶ σὺ καὶ ἡ γλῶσσά σου, μούμια ! . . . Κάτω τὰ χέρια σου, 'σάν νὰ εἶνε μαχαίρια καὶ θέλουν νὰ με τρυπήσουν . . . Αἶ, τοῦ λόγου σου, ἔλα κάθησε εἰς τὴν θέσιν σου καὶ προσέχε τί θὰ σ' εἴπω. Ἐχομεν καιρὸν ἀργότερον νὰ πρέξωμεν εἰς τὰ δικαστήρια ἂν τῶρα δὲν συμβιβασθῶμεν. Τὸ χαρτόσημον δὲν εἰξεύρω πῶς με ἐνοχλεῖ καὶ νὰ το ἀκούω. Διὰ τοῦτο προτιμῶ τὸν φιλικὸν συμβιβασμόν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μάιζερ συνῆλθον ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν παραχῆς. Πρέπει δὲ νὰ μὲνῃ ὁ φίλος ἀναγνώστης ὅτι ἐρίσουν τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς δικαστὰς ὡς πάντες οἱ μὴ ἔχοντες καθαρὰν τὴν συνείδησιν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον, ἂν κατεπείθετο ὁ ἀθλιὸς συνταγματάρχης νὰ παραιτηθῇ πάσης ἀξιόσεως αὐτοῦ λαμβάνων ὀλίγα τινὰ τέλληρα καὶ νὰ ἀποφύγῃσι τὰς δίκας.

Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης μετὰ στρατιωτικῆς ὕλης ἀκριθείας καὶ συντομίας ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶχε δίκαιον, διηγήθη ὅτι ἐβεβαιώθη διὰ πολλῶν ἡ ταυτότης του καὶ ἐν Φοντανεβλόφ καὶ ἐν Παρισίῳ καὶ ἐν Βερολίνῳ. Ἀπῆγγειλεν ἐκ στήθους δύο ἢ τρία ἀποσπάσματα τῆς διαθήκης, καὶ τέλος ἐδήλωσεν ὅτι ἡ πρωσικὴ κυβέρνησις σύμφωνος μετὰ τῆς γαλλικῆς ἤθελεν ἀνάγκης τυχούσης ὑποστηρίξει τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις του.

«Καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ, προσέθηκε, λαβὼν τὰ κομμίον τοῦ φορέματος τοῦ Μάιζερ καὶ σείων αὐτόν, καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τῶν δικαστηρίων. Ἐάν ἡ χεὶρ σου ἦτο ἀρκετὰ δυνατὴ ὥστε νὰ κρατῇ σπάθην, ἤθελόν σοι προτείνει νὰ ὀρίσωμεν τόπον καὶ νὰ λύσωμεν διὰ τῆς σπάθης τὴν διαφοράν μας. Καὶ τόσον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐγὼ ἤθελον νικῆσαι, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι τῶρα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εὐωδιάζεις ζωμὸν κρέατος !

— Εὐτυχῶς, κύριε, εἶπεν ὁ Μάιζερ, ἡ ἡλικία μου μὲ προστατεύει κατὰ πάσης βραδύτητας. Βεβηκίως οὐδέποτε θὰ καταδεχθῆτε νὰ ποδοπατήσητε τὸ πτώμα γέροντος ἀδυνάτου !

— Ἄ, σεβάζομιον κάθαρμα ! Ἀλλὰ σὺ θὰ μ' ἐφόνευες ὡς σκύλον, ἂν δὲν ἀπετύγγανε τὸ πολύκαννόν σου !

— Δὲν ἦτο γεμάτον, κύριε συνταγματάρχα ! Δὲν ἦτο . . . σχεδὸν γεμάτον ! Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος εὐτυμβίστατος καὶ δυνάμεθα κάλλιστα νὰ συμφωνήσωμεν. Δὲν σας ὀφείλω τίποτε, καὶ ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει ἡ παραγραφή· ἄλλὰ τέλος πάντων . . . πόσα ζητεῖτε ;

— Φθάνει σύ. Θὰ ὁμιλήσω τῶρα καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ συνένοχος τοῦ ἀχρείου γέροντος προκύνουσα τὴν φωνήν της· φαντάσθητε πρῶτον λεῖχον τὸ δένδρον πρὶν ἢ τὸ δαγκάσῃ. Καλὰ λέγει, Νίκο μου, ὁ κύριος συνταγματάρ-

χης, καλὰ λέγει. Καὶ θὰ ἰδῇς πόσον ἔχει δίκαιον! Δὲν εἶνε ὁ κύριος συνταγματάρχης, δὲν εἶνε τοιοῦτος ἄνθρωπος ὥστε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἀφκνίσῃ πτωχοὺς ἀνθρώπους ὡς ἡμεῖς. "Αχ! ναί, Θεέ μου! δὲν θά το κάμῃ! Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ το κάμῃ, εἰς ἄξιος ἀξιωματικὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (Κύριος μακαρίσκει τὴν ψυχὴν του!).

— Αἶ, γερόντισσα, φθάνουν τὰ λόγια, ὑπέλαβεν ὁ Φουγᾶς διακόπτων τὴν γηραιάν διὰ βιαίου νεύματος. Ἐγὼ ἔχω ὑπολογίσει τί μ' ὀφείλετε κεφάλαιον καὶ τόκους.

— Τόκους! ἀνεφώνησεν ὁ Μάιζερ. Καὶ ποῦ ἠκούσθη πρὸς Θεοῦ νὰ πληρώνωνται καὶ τόκοι; Εἰς τὸ ἐμπόριον, μάλιστα συμφωνῶ, ἀλλὰ μεταξὺ φίλων! ποτέ, ποτέ, ἀγαπητέ μοι κύριε συνταγματάρχα! Τί θὰ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης ὁ θεῖός μου, ὅστις τώρα μᾶς βλέπει ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν, τί θὰ ἔλεγεν εἰάν ἤκουεν ὅτι ἀπαιτεῖτε καὶ τοὺς τόκους. . . .

— Μὰ σιώπα, Νίκο μου! ὑπέλαβεν ἡ γυνή. Ὁ κύριος συνταγματάρχης τώρα δὲ δὲν το εἶπεν ὁ ἴδιος ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ τόκους;

— Θὰ βουδαιθῇ, στραβοκαρκαλάξῃ! . . . Ἐγὼ πεινώ καὶ δὲν σὰς βλέπω, καὶ ἔπειτα ἐλησρόνησα νὰ πάρω τὸν νυκτικόν μου σκοῦφον διὰ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ! . . . Δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσερα· μ' ὀφείλετε πολλά, ἀλλὰ τὸ ποσὸν δὲν εἶνε στρογγύλον, ἔχει καὶ κλάσματα, καὶ ἀγαπῶ καθαρὰ τὰ πράγματα. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὀλιγαρκῆς καὶ ἔχω νὰ ζήσω ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου. Τώρα τὰ χρήματ' αὐτὰ θέλω χάριν τοῦ υἱοῦ μου!

— Ἀξιόλογα! ἀνεφώνησεν ὁ Μάιζερ. Ἐγὼ ἀναλαχθεὶς νὰ σπουδάσω τὸν μικρόν! . . .

— Μόλις πρὸ δέκα ἡμερῶν εἶμαι πάλιν πολίτης τοῦ κόσμου τούτου καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούω δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βερολίνῃ καὶ παντοῦ τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούω, παρὰ ἑκατομμύρια καὶ ὅλον ἑκατομμύρια. Ἀκούων λοιπὸν ἑκατομμύρια, ἑκατομμύρια, ἐπεθύμησα καὶ ἐγὼ νὰ μάθω τί ἐστὶ ἑκατομμύρια. Γρήγορα λοιπὸν τρέξατε φέρετέ μου ἐν ἑκατομμύριον καὶ σὰς ἐξοφλῶ!

Ἀδύνατον εἶνε νὰ φαντασθῇ τις ὁποῖαν τινὰ αἴσθησιν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας ἡ πρότασις αὕτη τοῦ Φουγᾶ, ὅστις ὁμῶς ἔμενεν ἀκαμπτos. Αἱ δεήσεις αὐτῶν, αἱ δικαιολογίαι, τὰ ψεύδη, αἱ κολλακεῖαι, αἱ χαμέρπεια κατέπιπτον ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἡ βροχὴ ἐπὶ τῆς ἐκ ψευδαργύρου στέγης. Τὴν δὲ δεκάτην ὥραν ὅτε εἶδεν ὅτι πᾶσα θεραπεία καὶ συμβιβασμός ἦτο ἀδύνατος, λαβὼν τὸν πῖλόν του.

«Καλὴν νύκτα, εἶπε. Δὲν θέλω πλέον ἐν ἑκατομμύριον, ἀλλὰ δύο καὶ ὅ τι ἄλλο μένη, καὶ ἂν δὲν θέλετε, καταρρεύομεν καὶ εἰς τὰ δικαστήρια. Πηγαίνω νὰ δειπνήσω.»

Ἦτο δὲ ἐπὶ τῆς κλίσμακος, ὅτε ἡ κυρία Μάιζερ εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα της·

«Φώναξέ τον καὶ δός τὸ ἑκατομμύριόν του!

— Τὰ ἔχασες;

— Μὴ φοβεῖσαι.

— Δὲν κάμνεις τῇ δουλειᾷ σου;

— Παναγία μου! Τί ζῶν εἶνε οἱ ἄνδρες! Κύριε! κύριε Φουγά! κύριε συνταγματάρχᾳ Φουγά! Ἀναβῆτε, σὰς παρακαλῶ! συναινοῦμεν εἰς ὅτι θέλετε!

— Μὰ εὐλογημένοι ἄνθρωποι! παῦ εἰσθε πρωτότερα; εἶπεν ἐπανερχόμενος. Τέλος πάντων, ἄς εἶνε, ἄς ἴδωμεν τὸ νόμισμα!»

Ἡ δὲ κυρία Μάιζερ τῷ ἐξήγησε διὰ τῆς τρυφερωτάτης φωνῆς αὐτῆς ὅτι πτωχοὶ κεφαλαιοῦχοι ὥς αὐτοὶ δὲν ἔχουσιν ἐν ἑκατομμύριον ἐν τῷ ταμείῳ των.

«Ἀλλὰ τί θὰ χάσετε νὰ περιμείνητε ἕως αὔριον, γλυκύτατέ μου κύριε! καὶ αὔριον λαμβάνετε τὰ χρήματά σας εἰς στιλπνὰ στιλπνὰ τάλληρα· ὁ σύζυγός μου θὰ σας ὑπογράψῃ γραμματίον ἐπὶ τῆς βασιλικῆς τραπέζης τῆς Δανσίκης.

— Ἀλλὰ . . .» ἔλεγεν ὁ τάλας Μάιζερ. Καὶ ὁμῶς ὑπέγραψε διότι εἶχεν ἀπεριόριστον πίστιν εἰς τὸν πρακτικὸν νοῦν τῆς Κατίνης του. Ἡ γηραιὰ παρεκάλεσε τὸν Φουγάν νὰ καθήσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ τῷ ὑπηγόρευσε ἐξοφλητικὸν ἔγγραφον δύο ἑκατομμυρίων δι' οὗ παρητεῖτο πάσης ἄλλης ἀπαιτήτεως. Δύνασθε δὲ νὰ πιστεύσητε ὅτι δὲν ἐλησφόνησεν οὐδὲ ἓνα τῶν νομικῶν ὄρων, ὥστε ἡ ἐξοφλητικὴ γεγραμμένη διὰ χειρὸς αὐτοῦ τοῦ συνταγματάρχου ἐπλήρου τρεῖς ὅλας σελίδας.

Οὐφ! Ὑπέγραψε καὶ ἐμονογράφησε τὸ ἔγγραφον, ἀντ' αὐτοῦ δ' ἔλαβε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Νικολάου ἣν ἐγίνωσκε καλήν.

«Βεβαιότατα, εἶπεν εἰς τὸν γέροντα, δὲν εἶσαι ὅπως ἤκουσα νὰ σε περιγράφωσι, εἶσαι κάπως καλλίτερος. Δός μοι τὴν χειρὰ σου, γέρον κατεργάρη! Ἐγὼ εἰζευρε ὅτι δὲν δίδω τὴν χειρὰ μου εἰς τὸν τυχόντα, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους· ἀλλ' ἔστω, σήμερον κάμνω μικρὰν ἐξαίρεσιν.

— Ἀς γείνη σωστὸν τὸ πρᾶγμα, κύριε Φουγά, εἶπε ταπεινῶς ἡ κυρία Μάιζερ. Θὰ καταδεχθῆτε νὰ μας τιμῆσητε, τὸ δεῖπνον μᾶς περιμένει.

— Αἶ, γερόντισσα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀποποιηθῶ. Τὸ δεῖπνόν μου θὰ ἐκρύωσεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κώδωνος καὶ τὰ ἀχνίζοντα πινάκια σας πολλάκις εἴλκυσαν πρὸ ὀλίγου τὴν προσοχήν μου. Καὶ ἔπειτα βλέπω καὶ τὰ μουσικὰ ἐκεῖνα ὄργανα, τὰς ὑποκιτρίνας φιάλας, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Φουγάς δὲν θὰ δυσχερεσθῇ νὰ παίξῃ κἀνὲν παλαιὸν εὐθυμον ἄσμα.»

Ἡ σεβασμία Αἰκατερίνη προσέταξε καὶ ἐκόμισαν ἐν ἑτι πινάκιον καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη καὶ παρήγγειλεν εἰς τὴν Βερδέλαν νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ συνταγματάρχης συνέπτυξεν εἰς ὀκτὼ τὸ ἑκατομμύριον τοῦ κυρ Μάιζερ, τὸ ἐδίπλωσεν ἐπιμελῶς ἐντὸς δέσμης τραπεζικῶν γραμματίων καὶ ταῦτα πάντα ἐνέκλεισεν ἐν τῷ χρηστοφυλακίῳ ὅπερ τῷ εἶχε στείλει ἡ προσφιλὴς του Κλημεντίνα.

Τὸ ὠρολόγιον σημαίνει τὴν ἐνδεκάτην.

Τὴν δὲ ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ Φουγάς ἤρξατο βλέπων βόδινα τὰ τοῦ κόσμου πράγματα. Ἐνεκωρίασε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τὸν οἶνον καὶ ἠὺχρίστησε τοὺς κυρίους Μάιζερ διὰ τὴν φιλοξενίαν των. Τὸ μεσονύκτιον ἐξεδήλωσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπόληψίν του καὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ τέταρτον τοὺς ἡσπύσθη. Τὸ μεσονύκτιον καὶ ἡμίσειαν ἀπήγγειλεν ἐγκώμιον τοῦ ἐνδόξου Ἰωάννου Μάιζερ τοῦ εὐεργέτου καὶ φίλου του. Μιθῶν δὲ ὅτι ὁ Ἰωάννης Μάιζερ ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ ἔχουσε χεῖμαρρον δακρύων. Τὴν μίαν παρὰ τέταρτον ἤρξατο ἐκμυστηρευόμενος, ἐλάλησε περὶ τοῦ υἱοῦ του ὃν ἐσκόπευεν ἢ καταστήσῃ εὐδαίμονα, καὶ περὶ τῆς μνηστῆς του ἣτις τὸν ἀνέμενε. Περὶ τὴν μίαν ὥραν ἐδοκίμασε περιφνηρὸν οἶνον τοῦ Πόρτου, ὃν ἡ κυρία Μάιζερ μόνη κατέβη καὶ ἐκόμισεν ἐκ τοῦ ὑπογείου. Τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡ γλῶσσά του ἐδέθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκαλύφθησαν, ἐπάλαυσεν ἐλίγην ὥραν κατὰ τῆς μέθης καὶ τοῦ ὕπνου, ἀνήγγειλεν ὅτι ἔμελλε νὰ δηγηθῇ τὴν εἰς Ῥωσίαν ἐκστρατείαν, ἐψιθύρισε τὸ ὄνομα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἐκυλίσθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

«Θέλεις πιστευσέ με, θέλεις μὴ, εἶπεν ἡ κυρία Μάιζερ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς· δὲν εἶνε ἄνθρωπος, εἶνε ὁ διάβολος!

— Ὁ διάβολος!

— Ἀν' ἂν ἦτο ἄλλως πως, θὰ σε συνεβούλευον νὰ δώσωμεν τὸ ἑκατομμύριον; Ἦκουσα φωνὴν ἣτις μ' ἔλεγε· «Ἐάν δὲν ὑπακούσητε εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τῆς κολλάσεως θάποθάνητε τὴν νύκτα ταύτην καὶ οἱ δύο.» Τότε καὶ ἐγὼ τὸν ἐφώνηξα. «Α! ἂν εἶχομεν νὰ κάρωμεν μὲ ἄνθρωπον ἐγὼ πρώτῃ θὰ σε προέτρεπον νὰ καταφύγῃς εἰς τὰ δικαστήρια μέχρι τοῦ τελευταίου μας λεπτοῦ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἦλθες τώρα ἀπὸ χώρα; Περιπαίζεις ἄλλοτε τὰς ὀπτασίας μου;

— Συγγνώμην, Νίκο μου, ἤμην τρελή.

— Ἀν' ἐγὼ ὅστις σχεδὸν ἐπὶ τέλους σ' ἐπίστευσα!

— Ἀκακό μου πλάσμα, καὶ θὰ ἐνόμιζες ἴσως ὅτι ἦτο ὁ συνταγματάρχης Φουγάς!

— Κι' ἀγμέ;

— Ὡς ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναστῇ ἄνθρωπος νεκρός. Εἶνε πειρασμός σε το λέγω καὶ μεταμορφώθῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην νὰ μας κλέψῃ τὸ ἔχειν μας!

— Καὶ τί τὰ θέλουν οἱ πειρασμοὶ τὰ χρήματα;

— Καὶ θέλει ἐρώτημα; Κτίζουν ἐκκλησίας!

— Μὰ δὲν με λέγεις πῶς γνωρίζεται ὁ μεταμορφωμένος;

— Πρῶτον μὲν ἔχει ποδάρια διχαλωτά, ἀλλὰ φορεῖ ὑποδήματα καὶ δὲν φαίνονται, ἔπειτα ἔχει τὸ αὐτί του κομμένον.

— Πά ! καὶ διατί ;

— Διότι ἔχει μυτερὰ τὰ κούτια καὶ διὰ νὰ γείνουν στρογγυλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ κόψουν ὀλίγον.»

Ὁ Μάιζερ κύψας ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἀνεφώνησεν ἑντρομος.

«Ὁ "Ἐξ" ἀπ' ἐδῶ εἶνε ! Ἀλλὰ πῶς το ἔπαθε καὶ ἀπεκοιμήθη ;

— Δὲν παρετήρησες ὅτι ὅτε ἀνέβην ἐκ τοῦ ὑπογείου ἐπῆγα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ; Ἔσταξα ὀλίγον ἀγίασμα εἰς τὸν οἶνον τοῦ Πόρτου, καὶ διὰ τοῦτο, βλέπεις, ἔπεσε.

— Ἀξιόλογα. Ἀλλὰ τώρα τί νὰ τον κάμωμεν ;

— Καὶ τί κάμνουν τοὺς δαίμονας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ; ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τοὺς ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Παιδί ποῦ εἶσε καυμένε ! καὶ τὸ δημόσιον φρέαρ δὲν εἶν' ἐδῶ πλησίον ;

— Καὶ τί θὰ εἴπουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν αὐτοὺς εὐρεθῇ τὸ πτώμα του ;

— Δὲν θὰ εὐρεθῇ τίποτε. Καὶ τὸ ἔγγραφο τὸ ὁποῖον ὑπεγράψαμεν θὰ μεταβληθῇ εἰς ἕτερον φύλλον.»

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μάιζερ ἐπέθετον βαρὺ τι δέμα ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ φρέατος, ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἀπήγγελλε ψιθυρίζουσα τὴν ἐπωδὴν ταύτην.

«Πειρασμέ, υἱὲ τῆς κολάσεως, ἐξορκίζω σε !

«Πειρασμέ, υἱὲ τῆς κολάσεως, κρημνίσου !

«Πειρασμέ υἱὲ τῆς κολάσεως, πήγαινε εἰς τὴν κόλασιν ὅθεν ἦλθες ! »

Δοῦπος δὲ ὑπόκωφος, δοῦπος σώματος πίπτοντος εἰς τὸ ὕδωρ, ἠκούσθη, οὕτω δ' ἔληξεν ἡ τελετή, καὶ τὸ ἔνοχον ζεῦγος ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια χαῖρον ὥς χάρη ὁ ἐκπληρώσας τὸ καθήκον του. Ὁ Νικόλαος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

«Δὲν τὴν ἐνόμιζον τόσο ἐπίστον τὴν γυναῖκά μου !

— Δὲν τον ἐνόμιζον τόσο βλάκα ! » διανοεῖτο ἡ ἀξιόλογος Κατίνα ἡ «κουριδίη ἔλοχος» τοῦ Νίκου.

Ἐκοιμήθησαν δὲ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Ἄ ! πόσον τὰ προσκεφάλαιά των ὁά τοις ἐφαίναντο ἦττον ἀπαλά, εἰάν ὁ Φουγάς ἀπῆρχετο φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἑκατομμύριον !

Τὴν δεκάτην δὲ ὥραν τῆς ἐπιούσης ἐν ᾧ ἔπινον τὸν καφέ καὶ τὸ γάλα των, εἰσῆλθεν ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς καὶ τοις εἶπε·

«Σας εὐχαριστῶ διότι συγκατετέθητε νὰ λάβητε συνάλλαγμα ἐπὶ Παρισίων καὶ ἄνευ ἀμοιβῆς ἀντὶ νὰ ἀπαιτήσητε τὸ ἑκατομμύριον εἰς ἄργυρον. Ὁ νέος Γάλλος τὸν ὁποῖόν μ' ἐστείλατε εἶνε ὀλίγον ἀπότομος, ἀλλ' εἶνε ὁμῶς εὐθυμον καὶ κάλλιστον παιδίον.

III'

Ὁ συνταγματάρχης προσπαθεῖ νὰ παλλαχθῇ ἐνὸς ἐκατομμυρίου
ὅπερ τὸν ἐνοχλεῖ.

Ὁ Φουγᾶς εἶχεν ἀπέλθει ἐκ Παρισίων εἰς Βερολίνον τὴν ἐπιοῦσαν τῆς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ἐμφυλίσσεώς του. Τρεῖς ἡμέρας ἐδωπάνησε ὁδοιπορῶν, διότι διέμεινεν ὀλίγον ἐν Νανσὶ τῇ πατρίδι του. Ὁ στρατάρχης Λεμπλὰν τῷ εἶχε δώσει συστατικὸν πρὸς τὸν νομάρχην, ὅστις τὸν ὑπεδέξατο φιλοφρόνως λίαν ὑποσχόμενος καὶ νὰ τον συνδράμῃ. Δυστυχῶς ἡ οἰκία ἐν ᾗ κατοῦκει ἡ Κλημεντίνα Πισῶ δὲν ἐσώζετο, κτεδωφισθεῖσα ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῷ 1827 χάριν νέας τινὸς ὁδοῦ. Εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι δὲν ἠφάνισθη μετὰ τῆς οἰκίας καὶ ἡ οἰκογένεια, ἀλλὰ νέα τις δυσχέρεια ἀνεφάνη αἰφνης καὶ παρ' ἐλπίδας. Τὸ ὄνομα Πισῶ ἦτο πάγκοινον ἐν τῇ πόλει, ἐν τοῖς πέριξ καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν. Μεταξὺ λοιπὸν τῆς πληθύος ταύτης τῶν Πισῶν οὐδ' αὐτὸς εἰζευρε τίνα Πισῶ νὰ ἐναγκαλισθῇ. Ἀποκαμὼν πλέον νὰ τρέχῃ κατέθηκεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὴν ἐπομένην σημείωσιν·

«Νὰ ζητηθῇ ἐν τοῖς καταλόγοις νεῦνις ὀνομαζομένη Κλημεντίνα Πισῶ. Τῷ 1813 ἦτο ἐτῶν δεκαοκτώ, καὶ οἱ γονεῖς τῆς εἶχον ἐστιχτόριον τῶν ἀξιωματικῶν. Καὶ ἂν μὲν ζῇ, νὰ εὑρεθῇ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῆς. Διότι ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ἀτυχοῦς πατρὸς.»

Ἀφικόμενος ὁ Φουγᾶς εἰς Βερολίνον ἔμαθεν ὅτι ἡ φήμη προηγήθη αὐτοῦ. Ἡ δὴλώσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν εἶχε δοθῇ εἰς τὴν πρωσσικὴν κυβέρνησιν διὰ τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας. Ὁ Λέων Ρενάλτος καὶ τοι εἶχε τοσαύτας θλίψεις, κατῴρθησε νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἱατρὸν Χίρζ, καὶ αἱ ἐφημερίδες ἔγγραφον ἤδη περὶ τοῦ Φουγᾶ καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐταιρίαι συνεκινουῦντο ἤδη. Ὁ Φουγᾶς ὅστις εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἱατροῦ Χίρζ τὴν ἐπισυνημμένην εἰς τὴν δικηθήκην τοῦ Ἰωάννου Μάιζερ, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Τὸν ἐπεσκέφθη λοιπὸν καὶ τον ἐνηγκαλίσθη ἀποκαλῶν αὐτὸν χρησμὸν τῆς Ἐπιδύρου¹. Ὁ ἱατρὸς μετὰ χαρᾶς ὑπεδέξατο τὸν ἀναστάντα, καὶ τῷ ἔδωκε τὸ κάλλιστον δωμάτιον τῆς οἰκίας του. Μέχρι δὲ τῆς 29 τοῦ μηνὸς ὁ συνταγματάρχης ἔτυχε πλείστων ὅσων φιλικῶν περιποιήσεων καὶ ἐξετίθετο ὥς τι παράδοξον τέρας. Ἐπὶ φωτογράφοι ἤρσαν διὰ τοσοῦτον πολῦτιμον ἄνθρωπον. Αἱ ἐπτὰ ἑλληνικαὶ πόλεις οὐδὲν πλέον ἐποίησαν ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν γέροντος Ὀμήρου. Ἡ Α. Β. Υ. ὁ ἀντιβασιλεύων Πρίγκιψ ἠθέλησε νὰ τον ἴδῃ αὐτοπροσώπως καὶ παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν Χίρζ νὰ τον φέρῃ εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Μετὰ πολλῆς δὲ δυσκολίας κατεπείσθη ὁ Φουγᾶς, διότι ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε πρέ-

πει ὁ στρατιώτης νὰ συνδιαλέγηται πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο τὸ ἔτος 1813. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς εὐηρεστήθη ἐκ τῆς συνδιαλέξεως τοῦ Φουγᾶ καὶ ἡ ἥρωϊκὴ αὐτοῦ ἀφέλεια τὸν κατέλξε. Τῷ εἶπε δὲ μυρίας ὄσας φιλοφρονήσεις καὶ ἐμακάρισε τὸν αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τοιούτων ἀξιομαχικῶν.

«Δὲν ἔχει πολλούς, ὑπέλαβεν ὁ συνταγματάρχης· πεντακοσίους μόνον ἐάν εἶχεν ὡς ἐμέ, πρὸ πολλοῦ ἡ Εὐρώπη σας θὰ ἦτο ὡς τὸ σακκί.»

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐφάνη κωμικὴ μᾶλλον ἢ ἀπειλητικὴ καὶ βεβαίως ἡ δύναμις τοῦ πρῶτου στρατοῦ δὲν ἠυξήθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ νέας ἐκτάκτου στρατολογίας.

Ἡ Α. Β. Υ. ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Φουγᾶν ὅτι ἡ ἀποζημίωσις αὐτοῦ ὠρίσθη εἰς διακοσίαις πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ὅς δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ὅποτον θελήσῃ.

«Υψηλότατε, ἀπεκρίθη, πάντοτε εἶν' εὐχάριστον νὰ λαμβάνῃ τις χρήματα ἀνήκοντα εἰς ἐχθρὸν... δῆλα δὲ εἰς ξένον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι δὲν εἶμαι ἄνθρωπος φιλοχρήματος καὶ μετὰ χαρᾶς σὰς ἀποδίδω τὰς διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας σας, ἐάν μ' ἀποδώσῃτε τὸν Ῥῆνον καὶ τὸ Πόζεν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ πρίγκιψ γελῶν. Τὸν Ῥῆνον καὶ τὸ Πόζεν;

— Βέβαια, διότι ὁ Ῥῆνος εἶνε τῆς Γαλλίας καὶ τὸ Πόζεν εἶνε τῆς Πολωνίας πολὺ νομιμώτερον παρ' ὅσον τὰ χρήματα ταῦτα εἶνε ἰδικά μου. Ἀλλὰ τοιοῦτοι εἶνε οἱ μεγάλοι· νομίζουν καθήκον των νὰ πληρύνουν τὰ μικρὰ χρέη καὶ τιμὴν των νὰ νοσῶνται τὰ μεγάλα!

Ὁ πρίγκιψ διέστρεψε τὸ πρόσωπον δυσχερεστηθεὶς, καὶ πάντα δὲ τῆς αὐλῆς τὰ περιστάμενα πρόσωπα διεστράφησαν ὁμοίως. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ πάντων ὁ Φουγᾶς ἐφάνη βάνκυτός τις, καὶ διατί; διότι ἔριψε ψυχίον ἀληθείας ἐν μεγάλῳ πινακίῳ μεστῷ ἀνοησιῶν.

Ἀλλὰ βιενναῖα τις βαρὼν καὶ κομψὴ καὶ εὐμορφος, παροῦσα κατὰ τὴν συνδιαλέξιν ταύτην, κατεθέλχθη μᾶλλον ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἢ ἐσκανδαλίσθη ἕνεκα τῶν λόγων του. Αἱ γυναῖκες τῆς Βιέννης φημίζονται ἐπὶ φιλοξενίᾳ καὶ τὴν φήμην των ταύτην προσπαθοῦσι νὰ μὴ διαψεύδωσι πάντοτε μὲν μάλιστα δὲ ἐν τῇ ξένῃ διατρέουσιν.

Ἡ βαρὼν Μαρκωμάρκου εἶχε καὶ ἄλλην αἰτίαν ἧς ἕνεκα ἤθελε νὰ προσελκύσῃ τὸν συνταγματάρχην. Πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν κατήρτιζε συλλογὴν ἀνδρῶν περιφρήμων, ἐν φωτογραφίᾳ ἐννοεῖται. Τὸ λεύκωμα αὐτῆς περιεῖχε στρατηγούς, πολιτικούς, φιλοσόφους, μουσουργούς, οἵτινες εἶχον προσφέρει αὐτοὶ ἐκυτοὺς γράφοντες ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν των «Ἐκδήλωσις σεβασμοῦ καὶ λατρείας.» Μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ κληρικοὶ καὶ τινες καρδινάλιοι μέγας καὶ πολὺς, ἀλλ' ἔλειπεν ὅμως ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἡ εἰκὼν ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος. Ἐγραψε λοιπὸν πρὸς τὸν Φουγᾶν ἐπιστολὴν σύντομον μὲν ἀλλὰ σπινθηροβολοῦσαν καὶ τρίζουσαν ὑπὸ ἀνυπομονησίας καὶ πε-

ριεργίας, καί τον προσεκάλεσε νά ἔλθῃ νά συνδειπνήσῃσι. Ὁ Φουγᾶς ὅστις τήν ἐπιούσαν ἔμελλε νάπέλθῃ εἰς Δανσίκην, λαβὼν φύλλον χάρτου μεγίστου σχήματος ἠθέλησε νά ἀποποιηθῇ εὐγενῶς τήν πρόσκλησιν. Διότι ἡ λεπτή αὐτῇ καὶ ἱπποτικῇ καρδίᾳ ἐφοδεῖτο μήπως ἡ καὶ ἐπὶ μίαν μόνην ἐσπέραν συνδιάλεξις καὶ εὐχρεστος διατριβὴ μεταξὺ τῶν εὐμορφωτάτων γυναικῶν τῆς Γερμανίας εἶνε τρόπον τινὰ ἠθικὴ ἀπιστία πρὸς τὴν μνήμην τῆς Κλημεντίνης. Ἐπεχείρησε λοιπὸν νά εὕρῃ τρόπον κατάλληλον ἀποποιήσεως καὶ ἔγραψε:

«Συγκταβωτικωτάτη καλλονή, ἐπ....» καὶ ἐστάθη.

Ἡ Μοῦσα δέν τι ὑπηγόρευε τίποτε ἄλλο. Δὲν ἠδύνατο μὲν νά γράψῃ, ἀλλ' εἶχεν ὁμῶς καὶ ὄρεξιν πολλήν νά δειπνήσῃ, καὶ οἱ φόβοι τοῦ διεσκεδάσθησαν ὥς νέφη διωκόμενα ὑπὸ γλυκεροῦ βορειανατολικοῦ ἀνέμου. Ἐνεδύθη τὴν ρεδιγγόταν του καὶ ἐκόμισεν αὐτὸς τὴν ἀπόκρισιν. Τὸ πρῶτον ἤδη ἐδείπνει ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνέστη. Ἐφαγε μετὰ λαμπρᾶς ὀρέξεως καὶ ἔπιεν οὐκ ὀλίγον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅσον ἔπινε συνήθως. Ἡ βαρὼνη Μαρκομάρκου καταθελχθεῖσα ὑπὸ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ἀκενώτου ζωηρότητός του, τὸν ἐκράτησε ὅσον πλείονα χρόνον ἠδυνήθη. Καὶ σήμερον δὲ δεικνύουσα εἰς τοὺς φίλους τῆς τὴν εἰκόνα τοῦ συνταγματάρχου λέγει εἰς αὐτούς «Μόνοι οἱ Γάλλοι οὗτοι ἀξιωματικοὶ εἶνε ἀξιοὶ νά κατακτιῶσι τὸν κόσμον ! »

Τὴν ἐπαύριον ἠτοίμασε τὸ ἐκ μέλανος δέρματος κιβώτιον ὅπερ εἶχεν ἀγοράσει ἐν Παρισίαις, ἔλαβε τὰ χρήματά του παρὰ τοῦ ταμείου καὶ ἐξεκίνησε πρὸς τὴν Δανσίκην. Ἐκοιμήθη δὲ ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ σιδηροδρόμου, διότι εἶχεν ἀγρυπνήσει τὴν προτεραίαν. Ῥόγχοι φοβεροὶ τὰ ἀφύπνισε. Ἀναζητεῖ τὸν ῥέγοντα περίξ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τον εὕρισκει. Ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς παρακειμένης ἀμάξης, διότι τῶν γερμανικῶν σιδηροδρόμων αἱ ἀμάξαι συνέχονται, εἰσέρχεται καὶ σείει χονδρόν τινα, ὅστις ἐφαίνετο ἔχων ἐν τῷ σώματί του σύστημα ὅλον χαλκίνων ὀργάνων. Ἐν τινι τῶν προσεχῶν σταθμῶν ἔπιε φιᾶλην Μαρσάλας καὶ ἔφαγε δύο δωδεκάδας σάνδουις, διότι τὸ τῆς προτεραίας δεῖπνον ἔσκαψε τὸν στόμαχόν του. Ἐν δὲ τῇ Δανσίκῃ ἤρπασε τὸ κιβώτιόν του ἀπὸ τῶν χειρῶν λωποδύτου τινὸς ἐτοιμαζομένου νά το ἀρπάξῃ.

Εἶπε καὶ τον ὠδήγησαν εἰς τὸ ἀριστον τῶν ξενοδοχείων, καὶ παραγγείλας δεῖπνον ἔδραμε παραχρῆμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μάιζερ. Οἱ ἐν Βερολίνῳ φίλοι του τὸν εἶχον πληροφόρησει περὶ τῆς χαριέσσης ταύτης οἰκογενείας. Ἐγίνωσκε δὲ ὅτι εἶχεν ἀντίπαλον τὸν πλουσιώτατον ἄμα δὲ καὶ τὸν ῥυπρότατον ἐξηνταεπλόνην. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ προστηνέχθη πρὸς αὐτὸν ἀγρίως ὥς εἰδομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀφ' οὗ ἔκλειπεν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ του τὸ ἑκατομύριόν του, μετεβλήθη καὶ ἀπὸ ἀγρίου ἐγένετο πέρα τοῦ δέοντος ἥπιος. Ἡ δὲ περιεργία τοῦ νά ἐξετάτῃ κατὰ βῆθος τὰς μακρὰς ὑποκιτρίνας φιᾶλας, μικροῦ δεῖν ἔβλαψεν αὐτόν, διότι περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον κατελήφθη, κατὰ τὸ λέγειν του, ὑπὸ δεινῆς καρηθαρίας. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκαλη-

νόκτισε τοὺς καλοὺς καὶ καλοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τοσοῦτον καλῶς περιεποίηθησαν αὐτόν, μόλις προχωρήσας ὀλίγον κατέπεσαν εἰς βῆθον καὶ πλατύτατον φρέαρ, οὗτινος τὰ χεῖλη μόλις ἐξεῖχεν ὀλίγον τι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, οὗ ἕνεκα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ φανὸς τοῦλάχιστον χάριν τῶν παρεπιδημούντων ξένων. «Αἰφνης ἐξυπνήσας (ὁ συνταγματάρχης διηγεῖται) εὐρέθην ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος καὶ γλυκυτάτου. Ἄφ' οὗ δὲ ἐκολύμβησα ἐν ἡ δύο λεπτά ἀναζήτησιν στερεὸν στήριγμα, αἱ χεῖρές μου εὗρον σχοινίον χονδρὸν, καὶ δι' αὐτοῦ ἀνέβην εἰς τὸ στόμα τοῦ φρέατος, ὅπερ εἶχε βῆθος μόλις τεσσαράκοντα ποδῶν. Ὀλίγη δύναμις τῶν χειρῶν καὶ ὀλίγη γυμναστικὴ ἀρκεῖ πρὸς ἐκτέλεσιν τοιαύτης ἀναβάσεως, δὲν εἶνε μέγα πρᾶγμα. Μόλις πατήσας τὸ χῶμα τῆς ὁδοῦ βλέπω ἀπέναντί μου εἶδος τι νυκτοφύλακος, ὅστις ἀγρίως με ἠρώτησε εἰ ἤθελες αὐτοῦ; » Ἐγὼ δὲ ἀντὶ αἰκῆς δήποτε ἄλλης ἀποκρίσεως προὔτιμησάνα τον ξυλοφορτώσω, καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο γυμνάσιόν μ' ὠφέλησε, διότι ἀποκατέστησε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Πρὶν ἐπανελθῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐστῆθην ὑπὸ τινος φανὸν καὶ ἐξαγκλῶν τὸ χαρτοφυλάκιόν μου εἶδον μετὰ χαρᾶς ὅτι τὸ ἑκατομυρίον μου δὲν εἶχε βραχῇ, διότι τὸ δέρμα ἦτο παχὺ καὶ τὸ κλεῖθρον στερεόν. Ἀλλ', ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχον διπλώσει τὸ γραμματίον τοῦ Μάξερ ἐντὸς ἡμισείας δωδεκάδος τραπεζικῶν γραμματίων τῶν ἑκατὸν φράγκων, παχυτάτων, καὶ ὡς φαίνεται ἡ καλὴ αὕτη γειτονία τὸ διεφύλαξε. »

Μετὰ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην δήλωσιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του κατεκλίθη καὶ ἀπεκοιμήθη ἔχων τὰς πυγμὰς κεκλεισμένας. Τὴν δ' ἐπιοῦσαν ἄμα ἐγερθεὶς ἔλαβε τὴν κατωτέρω σημείωσιν τῆς ἐν Νανσῇ ἀστυνομίας.

«Κλημεντῖνα Πισῶ ἐτῶν δέκα ὀκτώ, κόρη νεωτέρου τοῦ Αὐγούστου Πισῶ, ξενοδόχου, καὶ τῆς Λεονίας Φραγκολῶ, ὑπανδρευθεῖσα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τὴν 11 Ἰανουαρίου 1814 τὸν Λουδοβίκον Ἀντώνιον Λαγγεβῖνον ἄνευ ὀρισμένου ἐπαγγέλματος. Σημειωτέον δ' ὅτι ὅσον εἶνε κοινὸν τὸ ὄνομα Πισῶ, τόσον ὁπᾶνιον εἶνε τὸ ὄνομα Λαγγεβῖνος. Πλὴν τοῦ ἐντίμου κυρίου Βίκτωρος Λαγγεβῖνου νομαρχιακοῦ συμβούλου ἐν Νανσῇ, ὁ μόνος γνωστὸς Λαγγεβῖνος εἶνε ὁ Πέτρος Λαγγεβῖνος, λεγόμενος Πατράκης, μυλωθρὸς ἐν τῇ δήμῳ Βεργαβίλλης».

Τὴν σημείωσιν ταύτην ἀναγνοὺς ὁ Φουγάς ἀνεπήδησε μέχρι τῆς ὀροφῆς τοῦ δωματίου του ἀνακράζων.

«Ἐχω υἱόν! »

Προσκαλέσας δὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τῷ εἶπε·

«Φέρε τὸν λοχριασμόν καὶ στείλε τὰ πράγματά μου εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ἀγόρασέ μου εἰσιτήριο κατ' εὐθείαν διὰ Νανσῇ. Λάβε διακόσια φράγκα νὰ πῆς εἰς ὑγίειαν τοῦ υἱοῦ μου. Ὀνομάζεται Βίκτωρ ὅπως ἐγώ. Εἶνε νομαρχιακὸς σύμβουλος. Ναὶ μὲν ἐγὼ τὸν ἤθελα καλλίτερα στρατιώτην, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἄ, ἀλήθειαν ὁδήγησέ με πρῶτα εἰς τὴν

Τράπεζαν· πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ λάβω ἐν ἑκατομμύριον φράγκων τὸ ὅσιον εἶνε ἰδικόν του.»

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπάρχει γραμμὴ κατ' εὐθείαν ἀπὸ Δανσίκης εἰς Νανσὴν, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ἐν Βερολίνῳ. Ὁ ἰατρὸς Χιρς θν εὔρε κατ' ὁδὸν τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐταίρια τῆς πόλεως παρασκευάζον χάριν αὐτοῦ μέγα συμπόσιον. Ἀλλ' αὐτὸς κατ' οὐδένα τρόπον ἠθέλησε νὰ μετέσχη τοῦ συμποτίου.

«Ὅχι διότι περιφρονῶ τόσον καλὴν εὐκαιρίαν νὰ συμπίω μετὰ τύσον καλῆς συντροφίης· ἀλλ' εἰξέρετε, ἡ φύσις ἐλάλησε, καὶ ἡ φωνὴ τῆς μὲ ἐλκύει! Πᾶσα εὐγενὴς καρδία προτιμᾷ οἷας δῆποτε ἄλλης μέθης τὴν μέθην τῆς πατρικῆς στοργῆς.»

Ἴνα δὲ προπαρασκευάσῃ τὸ τέκνον του εἰς τὴν ἄρρητον χαρὰν τῆς ἀπροσδοκίτου πατρικῆς ἐπισκέψεως, ἐνέκλεισεν ἐν φανελλῷ τὸ ἑκατομμύριον μετὰ ἐπιστολῆς σχολιοτενοῦς οὕτω πως περιουμένης·

«Ἡ πατρικὴ εὐλογία εἶνε πολυτιμώτερα τοῦ χρυσοῦ ὅλου τοῦ κόσμου!
»Βίτωρ Φουγᾶς.»

Ἡ ἀπιστία τῆς Κλημεντίνης Πισῶ ἐπλήγωσεν ἑλαφρῶς τὴν φιλαυτίαν του ἀλλὰ ταχέως παρηγορήθη.

«Τοῦλάχιστον, ἔλεγε, καθ' ἑαυτόν, δὲν θὰ ἀναγκασθῶ νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα γραῖαν, ἀφ' οὗ ὑπάρχει ἄλλη νέκ' ἥτις με περιμένει ἐν Φονταινεβλῶ. Καὶ ἔπειτα ὁ υἱός μου ἔχει ὄνομα ἐπιδεικτικόν. Τὸ Φουγᾶς εἶνε πολὺ καλλίτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ Αὐγγεβίνος δὲν εἶνε κακόν.»

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου περὶ ὥραν 6 μ. μ. ἀπεβιβάσθη εἰς Νανσὴν. Ἡ καρδία του ἐπάλλετο σφοδρότατα. Ἴνα δὲ ἀναλάβῃ δυνάμεις ἐγευματίσε καλῶς. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἐρωτηθεὶς ἔδωκεν αὐτῷ ἀρίστas πληροφορίας περὶ τοῦ Βίτωρος Αὐγγεβίνου, ἦτο νέος ἔτι, ἔγγαμος πρὸ ἐξαετίας, ἔχων υἱὸν καὶ θυγατέρα, τιμώμενος ἐν τῷ τόπῳ καὶ εὐκατάστατος.

«Περὶ τούτου ἤμην βέβαιος» εἶπεν ὁ Φουγᾶς, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς του ἔπιε κατὰ κόρον κερασίτην, ὅστις τῷ ἐφάνη νοστιμώτατος. Ἐξῆλθε δὲ τοῦ ξενοδοχείου σχεδὸν μεθύων.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ κ. Αὐγγεβίνος διηγεῖτο εἰς τὴν γυναῖκά του ὅτι ἐν ᾧ ἐπανήρχετο ἐκ τῆς Λέσχης περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἐπλησίασεν αὐτὸν αὐθιχῶς ἀνθρωπὸς τις οἰνοβυχρής. Καὶ πρῶτον μὲν ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς κακουργόν τινα καὶ παρεσκευάσθη εἰς ἄμυναν, ἀλλ' ὁ οἰνοβυχρὴς τὸν ἐφίλησε μόνον καὶ ἔγεινεν ἀσεραπή. Ἡ περὶ αὐτοῦ συνάντησις ἤγαγε τοὺς δύο συζύγους εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους ὑποθέσεις τὰ μάλιστα ἀπιθήνους. Ἀλλ' ἔπειδὴ ἀμφότεροι ἦσαν νέοι καὶ μόλις πρὸ ἐπταετίας συνημμένοι εἰς γάμον, ταχέως ἔλλαξαν ὁμιλίαν.